

Испросила.

Когато Пенчо Знаховски влѣзна у тѣхъ си, жена му, която шѣташе нѣщо на двора, обърна си къмъ него доброто и хубаво лице и го погледна безпокойно. Но, като съгледа, че неговото не бѣше сега тъй угрижено, както тая заранѣ, когато остави кжщата, тя разбра, че има да чуе нѣщо ободрително и попита:

— Има сполука?

— Петруно, ела въ кжщи! каза ѝ Пенчо.

И двамата влѣзохъ въ стаята.

Пенчо искряска на дѣцата, които вилнѣяхъ тамъ, жалки създания, съ блѣдни и безкрѣвни лица, сѣкашъ застарѣли отъ ранни тегла, лишения и поразии, и каза на жена си тържественно:

— Петруно! Азъ мислихъ: само ти можешъ да помогнешъ!

Петруна го изгледа зачудена.

— Какъ да помогна азъ?

— Иди при господина Чардашевски.

— Азъ да идъ при Чардашевски?

— Да, иди ти да го помолишъ за службата. Видѣхъ, че сичко друго е вѣтъръ. Голѣмцитѣ общаватъ и забравятъ. Високо дърво сѣнка не лови. Ние сами най-добрѣ ще си помогнемъ.